

Sygn. akt IV Ka 1301/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Grebla

Sędziowie: SSO Lidia Haj (spr.)

SSR del. Mariusz Sitko

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Marii Zębali Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2014 roku, sprawy

skazanego A. G.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 października 2013r. sygn. akt XIV K 634/13/S

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- I. jako podstawę prawną, zawartego w punkcie 3 rozstrzygnięcia, wskazuje przepis art. 576 § 1 kpk;
- II. w punkcie 4 eliminuje z podstawy prawnej orzeczenia przepis art. 575 § 1 kpk;
- III. w punkcie 7 określenie „kosztów” zastępuje stwierdzeniem „wydatków”;
- IV. w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze;
- V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. P. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Lidia Haj SSO Tomasz Grebla SSR Mariusz Sitko

Sygn. akt IV Ka 1301/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy

z dnia 02 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV Ka 1301/13

W odniesieniu do A. G., skazanego następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 5 marca 2004 r., sygn. akt II K 2206/03/S, za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 17 maja 2003r., z art. 286 § 2 k.k. popełnione w dniu 17 maja 2003r., z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 14 września 2003 r., z art. 190 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 września 2003r., z art. 190 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 września 2003r., z art. 276 k.k. popełnione w dniu 15 września 2003r. na kary jednostkowe: 2 lat pozbawienia wolności, 10 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności, trzy razy po 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 5 maja 2004 r., sygn. akt II K 859/04/S, za przestępstwo z art. 288 § 2 k.k. popełnione w dniu 26 kwietnia 2003 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, gdzie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty z dnia 19 sierpnia 2004r. sygn. akt II Ko 2818/04/N zarządzono jej wykonanie oraz karę 30 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

III. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn. akt II K 1511/05/S, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 stycznia 2004 r. na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności;

IV. przy orzeczeniu względem skazanego kary łącznej w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 20 marca 2006 r., sygn. akt II K 26/06/S, w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, biorąc za podstawę skazania opisane w pkt. I do III części historycznej wyroku łącznego;

V. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 3 października 2005 r., sygn. akt II K 2229/04/S, za przestępstwo z art. 281 k.k. popełnione w dniu 10 lipca 2004 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda;

VI. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 30 października 2008 r., sygn. akt XIV K 852/08/S, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 9 lipca 2008 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat, gdzie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 9 sierpnia 2010 r., sygn. akt XIV Ko 3105/10/S zarządzono jej wykonanie, oraz karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 złotych każda;

VII. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 17 lutego 2009 r., sygn. akt II K 1587/08/S, za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 3 września 2008r., z art. 190 § 1 k.k. popełnione w nieustalonym dniu miesiąca sierpnia 2008r., na kary jednostkowe: 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. akt II K 1622/09/S, za przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 4 sierpnia 2009r., z art. 270 § 1 k.k., art. 235 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w dniu 4 sierpnia 2009r., na kary jednostkowe: 10 miesięcy pozbawienia wolności, 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności, przy orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 5 lat;

IX. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 885/11/S, za przestępstwo z art. 242 § 3 k.k. popełnione w dniu 21 lutego 2011r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

X. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 października 2011 r., sygn. akt II K 787/10/S, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 10 kwietnia 2010r. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

XI. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 25 września 2012r., sygn. akt XIV K 1084/11/S, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 25 maja 2011r. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

w wyroku łącznym z dnia 23 października 2013 r. sygn..akt XIV K 634/13/ S Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie orzekł następująco :

1. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzonych skazanemu A. G. następującymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 30 października 2008 roku, sygn. akt XIV K 852/08/S,

- Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 17 lutego 2009 roku, sygn. akt II K 1587/08/S, wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzonych skazanemu A. G. następującymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2011 roku, sygn. akt II K 885/11/S,

- Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 października 2011 roku, sygn. akt II K 787/10/S,

- Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 25 września 2012 roku, sygn. akt XIV K 1084/11/S, wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

3. pozostałe orzeczenia zawarte w opisanych w pkt. 1 do 2 wyrokach podlegających łączeniu nie objęte wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania,

4. na zasadzie art. 572 k.p.k. w zw. art. 575 § 1 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w części dotyczącej skazań z wyroków opisanych w pkt. I do III i V, oraz pkt. VIII, oraz w części dotyczącej skazań z wyroku łącznego opisanego w pkt. IV,

5. na zasadzie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w pkt. 1 kary łącznej pozbawienia wolności okresy odbywania kary pozbawienia wolności odbytej w oparciu o kary podlegające łączeniu, tj. z kary do sygn. XIV K 852/08/S okres: w dniu 9 lipca 2008r., od 13 czerwca 2011r. do 23 listopada 2011r. przy przyjęciu, że kara uległa skróceniu o 19 dni, z kary łącznej do sygn. akt II K 1587/08/S od dnia 5 września 2008r. do dnia 17 lutego 2009r., od dnia 4 sierpnia 2009r. do dnia 20 listopada 2009r., od dnia 9 grudnia 2009r. do dnia 17 lutego 2010r. oraz pozostały okres odbywania tej kary łącznej jednostkowej;

6. na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze i § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. oraz Ł. P. kwoty po 147,60 (sto czterdzieści siedem) złotych 60 (sześćdziesiąt) groszy tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;

7. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od ponoszenia kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelacje od wyroku wniesione zostały przez skazanego i przez obrońcę skazanego.

Skazany zaskarżając wyrok w całości, zarzucił :

1.odnośnie pierwszego przyjętego przez Sąd I instancji ciągu przestępstw- obrazę przepisów prawa materialnego;

2.odnośnie drugiego ciągu –błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia;

3.brak analizy wniosku dowodowego złożonego przez matkę skazanego J. G. do akt sprawy, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia;

4.brak kontaktu skazanego z obrońcą z urzędu przed terminem rozprawy i możliwości ustalenia oraz przedłożenia istotnych wniosków dowodowych, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż Sąd nie zawiadomił skazanego o przyznaniu mu tego adwokata, ponieważ na pierwszego przyznanego mu obrońcę z urzędu skazany złożył wniosek o jego zmianę, gdyż w poprzednich sprawach karnych działał on rażąco na niekorzyść skazanego.

W związku z tymi zarzutami, skazany wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca skazanego zaskarżając wyrok w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść a polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

W związku z tym zarzutem, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje;

Wniesione w sprawie apelacje na uwzględnienie nie zasługiwały.

Brak było podstaw do podzielenia zastrzeżeń skazanego w związku z nie odniesieniem się przez Sąd I instancji do wniosku dowodowego złożonego do sprawy przez matkę skazanego J. G. o przyjęcie jej osobistego oświadczenia i prośby o łagodne potraktowanie skazanego w sprawie o wydanie wyroku łącznego, gdyż nie jest ona stroną postępowania o wydanie wyroku łącznego.

W sprawie o wydanie wyroku łącznego wnioski dowodowe mogą składać tylko strony postępowania a więc skazany, jego obrońca lub prokurator. Sąd ma także inicjatywę dowodową z urzędu. Matka skazanego nie jest natomiast stroną tego rodzaju postępowania i w ślad za tym nie ma możliwości składania w takiej sprawie wniosków dowodowych.

Wprawdzie Sąd I instancji powinien był wydać decyzję o pozostawieniu takiego wniosku, jako pochodzącego od osoby nieuprawnionej bez rozpoznania lub pismem powiadomić wnoszącą go o sposobie jego załatwienia, niemniej jednak w konkretnych okolicznościach sprawy nie ma to żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Brak było też podstaw do przyjęcia, aby jak zarzuca skazany naruszono jego prawo do obrony.

W szczególności, brak podstaw do przyjęcia, aby uniemożliwiono skazanemu nawiązanie kontaktu z obrońcą i nie zawiadomiono go o ustanowieniu mu aktualnie reprezentującego go obrońcy.

Należy zauważyć, że skazany posiadał kontakt z adw. Ł. P. już na rozprawie w dniu 30.09.2013 r. Następnie na rozprawie w dniu 17.10.2013 r., w obecności skazanego Sąd ustanowił tego właśnie adwokata obrońcą z urzędu skazanego w miejsce dotychczasowego obrońcy adw. W. M.. Jak wynika z przebiegu rozprawy w dniu 17.10.2013r. odnotowanej w protokole rozprawy, zupełności którego skazany nie kwestionuje, nie wnosił on wtedy o odroczenie rozprawy ani nie deklarował chęci naradzania się z obrońcą ani nie składał wniosków dowodowych. Z treści zanotowanego wystąpienia obrońcy na tej rozprawie, wynika że wnosił on o orzeczenie wobec skazanego kary łącznej na zasadzie absorpcji a więc wg najkorzystniejszej z punktu widzenia sytuacji skazanego zasady orzekania kary łącznej, zgodnie z oczekiwaniami skazanego, gdyż jak się okazuje z treści jego osobistej apelacji oczekuje on orzeczenia kary łącznej z jej właśnie zastosowaniem. W tym samym kierunku została też wniesiona apelacja obrońcy skazanego, co wskazuje, że nawiązało się między nimi porozumienie. Skarżący skazany nie deklaruje braku zaufania do swojego obrońcy. Zważywszy na postawę skazanego, który nie żądał odroczenia rozprawy w dniu 17.10.2013 r. celem naradzania się z obrońcą a czyni to dopiero w apelacji, brak podstaw do przyjęcia, aby faktycznie na rozprawie istniały przeszkody do prowadzenia rozprawy. Nic nie stało na przeszkodzie, o ile faktycznie skazany chciałby naradzać

się z adwokatem z którym nawiasem mówiąc miał już kontakt na rozprawie w dniu 30 września 2013 r. aby wniosek taki złożył na rozprawie nie zaś dopiero w apelacji. Skazany ostatecznie nie wskazuje jakich konkretnie wniosków dowodowych wskutek tego nie złożył. Trudno też dać skazanemu wiarę, aby w sprawie o wydanie wyroku łącznego faktycznie chciał planować z adwokatem jak zapewnia w apelacji szerszą obronę dowodową. Jak wynika z apelacji miało to wpłynąć tylko na nienależytą ocenę przez sąd faktycznych postępów jego resocjalizacji i nie przeprowadzenie bardziej aktualnej opinii o skazanym. Jak wynika z przebiegu postępowania i uzasadnienia wyroku, Sąd I instancji orzekał z uwzględnieniem opinii o skazanym z dnia 25 kwietnia 2013 roku a nadto skazany na rozprawie w ramach wyjaśnień podał okoliczności dotyczące jego dalszego nagradzania, zatrudnienia w zakładzie karnym i nie wnioskował o nową opinię o skazanym.

Wyrażone w apelacji skazanego, jego uwagi i zastrzeżenia co do zasadności skazania go w sprawie II K 787/10/S oraz motywy i przyczyny jego nie powrotu do zakładu karnego po upływie udzielonej mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, za co został skazany, nie mają żadnego znaczenia na etapie orzekania kary łącznej, gdyż w ramach postępowania o wydanie wyroku łącznego nie weryfikuje się zasadności prawomocnych rozstrzygnięć Sądów ani okoliczności jakie legły u podstaw ich wydania. Przyczyny i motywy niepowrotu skazanego do zakładu karnego z przerwy w karze to kwestie związane z oceną strony podmiotowej czynu z art. 242§3 kk i oceny stopnia winy przy orzekaniu w kwestii odpowiedzialności karnej za tego rodzaju przestępstwo nie zaś okoliczności, które mogłyby rzutować na orzekanie kary łącznej w wyroku łącznym. Z tych powodów, przez wzgląd na te okoliczności sygnalizowane przez skazanego w jego apelacji, brak było podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku łącznego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji skazanego stojącego na stanowisku, iż Sąd I instancji w zakresie ustalonego w sprawie zbiegu realnego przestępstw, z uwzględnieniem którego orzeczono w punkcie 1 zaskarżonego wyroku karę łączną, dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, stwierdzić należy, że jest on niezasadny.

Należy odnotować, że przesłanki do wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 kk, a sprawca został skazany prawomocnie co najmniej dwoma wyrokami.

Zgodnie z treścią art. 85 kk, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Porównanie dat popełnienia przestępstw za które A. G. został prawomocnie skazany oraz dat wyroków skazujących za te przestępstwa, z uwzględnieniem przy tym rodzaju orzeczonych kar, prowadzi do wniosku, że w sprawie zachodziły materialnoprawne podstawy do orzeczenia kary łącznej opisane w art. 85 kk w zakresie skazań objętych prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 30 października 2008 roku, sygn. akt XIV K 852/08/S w którym nastąpiło skazanie za przestępstwo z art. 226§1 kk popełnione w dniu 09 lipca 2008 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata próby, zarządzonej do wykonania postanowieniem tego Sądu z dnia 09.08.2010 r. XIV Ko 3105/10/S) oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 17 lutego 2009 roku, sygn. akt II K 1587/08/S, skazującego za występki z art. 280§1 kk popełniony w dniu 3 września 2009 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz występki z art. 190§1 kk popełniony w nieustalonym dniu sierpnia 2008 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Skazany nie podał w swojej apelacji żadnych okoliczności faktycznych lub prawnych, w kontekście których uznać należałoby, że sąd I instancji ustalając, że przestępstwa za które nastąpiło skazanie A. G. w tych sprawach, pozostają w zbiegu realnym dopuścił się obrazy art. 85 kk.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo, w kontekście wymogów art. 85 kk, z uwzględnieniem dat wydania wyroków, dat popełnienia przestępstw i rodzaju wymierzonych skazanemu kar, uznał, że zachodzą podstawy do wydania wyroku łącznego z uwzględnieniem skazań w sprawach: Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2011 roku, sygn. akt

II K 885/11/S, Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 października 2011 roku, sygn. akt II K 787/10/S, Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 25 września 2012 roku, sygn. akt XIV K 1084/11/S.

Brak też podstaw do kwestionowania trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie gdzie nie znalazł podstaw do wydania wyroku łącznego z uwzględnieniem skazań w sprawach: II K 1622/09/S i II K 2229/04/S, gdyż przestępstwa za które nastąpiło skazanie w tych sprawach nie pozostają w zbiegu realnym z żadnym innym przestępstwem za które nastąpiło skazanie A. G..

Z kolei z uwzględnieniem skazań A. G. w sprawach II K 2206/03/S, II K 859/04/S i II K 1511/05/S w dniu 2 marca 2006 roku został już wydany przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie w sprawie II K 26/06/S wyrok łączny i jak trafnie ustalił Sąd I instancji przestępstwa tu uwzględnione nie pozostają w zbiegu realnym z innymi popełnionymi przez tego skazanego przestępstwami i analizowanymi w kontekście istnienia przesłanek do orzeczenia kary łącznej i wydania wyroku łącznego.

Na marginesie tylko odnotować należy, że w toku kontroli odwoławczej stwierdzono z urzędu, iż ani w komparycji zaskarżonego wyroku ani w jego uzasadnieniu nie odnotowano okoliczności, że w sprawie II K 1622/09/S nastąpiło na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 23.08.2011 r. sygn. akt II Ko 2505/11/N zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Powyższe uchybienie wpływu na treść zaskarżonego wyroku nie miało, ponieważ, z uwagi na datę popełnienia przestępstw za które A. G. został w tej sprawie skazany (04 sierpnia 2009 roku) przestępstwa te nie pozostają w zbiegu realnym z żadnym innym popełnionym przez skazanego przestępstwem za które został skazany, wymagało to jednak odnotowania dla odzwierciedlenia rzeczywiście analizowanej sytuacji prawnej skazanego.

Brak było podstaw do uwzględnienia wyrażonych w obu apelacjach zastrzeżeń co do surowości orzeczonych skazanemu w zaskarżonym wyroku kar łącznych oraz podzielenia wyrażonego w nich stanowiskach, że skazany zasługiwał na orzeczenie mu kar łącznych z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Kontrola odwoławcza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku, że sąd I instancji orzekł w obu wypadkach kary łączne w wyniku prawidłowego ustalenia i trafnej oceny związku podmiotowego, przedmiotowego, czasowego pomiędzy zbiegającymi się realnie przestępstwami, jak też nadał sprawiedliwe znaczenie elementowi osobopoznawczemu w postaci poprawnie przebiegającego procesu resocjalizacji skazanego w zakładzie karnym. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku orzeczone kary łączne stanowią wypadkowe rozważenia wszystkich tych okoliczności.

Jak wynika z apelacji obrońcy, w której nie podejmuje się krytyki odwoławczej wywodów i ocen Sądu I instancji poświęconych wykazaniu związku podmiotowego, przedmiotowego, czasowego zbiegających się realnie przestępstw, w kontekście których to przesłanek Sąd wykazał podstawy orzekania kar łącznych z zastosowaniem zasady absorpcji, obrońca koncentruje się wyłącznie na problemie postępów resocjalizacyjnych skazanego i tylko w kontekście tej okoliczności wyraża przekonanie, iż skazany zasługuje na orzeczenie mu kar łącznych z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Takie stanowisko jest nieuprawnione. Nie można wszak przy orzekaniu kary łącznej uwzględniać wyłącznie postępów resocjalizacji skazanego, co wynika nawet z zacytowanego w apelacji przez skarżącego obrońcę judykatu.

Zasadę absorpcji stosuje się w sytuacji, gdy związek zbiegających się przestępstw jest bardziej ścisły, a przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra prawne.

Im związek ten jest luźniejszy , tym więcej kara łączna powinna zbliżyć się do górnej granicy orzekania tj. sumy wszystkich kar (zasada kumulacji) .

Łącząc kary orzeczone za poszczególne zbiegające się realnie przestępstwa Sąd winien mieć na uwadze praktyczny cel takiego zabiegu . Chodzi o podsumowanie przestępczej działalności sprawcy i zlikwidowanie w postępowaniu wykonawczym zaistniałej wieloma skazaniami konkurencji kar.

Rozważeniu więc podlega związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami , analizuje się całokształt przestępczej działalności skazanego , niejako podsumowując tę działalność , uwzględnia się prognozę kryminologiczną .

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym wpływ ma także zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku , w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W ten sposób analizuje się trafność orzeczenia kary zasłużonej w kontekście jej celowości.

Sąd Rejonowy wykazał, że obu wypadkach analizowanych zbiegów realnych nie ma pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami ścisłego związku podmiotowego, przedmiotowego ani czasowego, stąd nie ma podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Powyższe uzasadniało orzekanie kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji.

Trafnie skazany zarzuca w swojej apelacji, że zakresie zbiegu realnego przestępstw przyjętego za podstawę orzekania kary łącznej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji prowadząc rozważania odnośnie związku czasowego pomiędzy zbiegającymi się rozbojami dopuścił się uchybienia, gdyż jako daty ich popełnienia w uzasadnieniu wyroku wskazał 25 maja 2011 roku i 4 października 2011 roku .W ocenie Sądu odwoławczego zaszła w tym zakresie oczywista omyłka pisarska, faktycznie należało wskazać datę popełnienia przestępstwa z art.280§1 kk i art.278§5 kk i art.275§1 kk w zw.z art.11§2 kk w zw. z art.64§1 kk za które nastąpiło skazanie w sprawie II K 787/10/S jako 10 kwietnia 2010 roku. W tym zakresie z treści zaskarżonego wyroku nie ma pomyłki. Pojawiła się ona tylko w uzasadnieniu wyroku, wskutek omyłkowego podania tu jako daty popełnienia przestępstwa(tj. 10.04.2011 r.), daty wydania wyroku skazującego za to przestępstwo, gdyż wyrok w sprawie II K787/10/S został wydany w dniu 4.10.2011 r. Powyższe nie skutkuje koniecznością ingerencji w treść zaskarżonego wyroku i nie może uzasadniać orzekaniem kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, gdyż nadal zachowuje aktualność wywód Sądu I instancji o braku pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, w tym rozbojami ścisłego związku czasowego. Sąd Rejonowy wskutek tej omyłki na korzyść skazanego przyjął odstęp czasowy między rozbojami jako prawie pół roku a faktycznie odstęp ten wynosi ponad rok(rozbój za które nastąpiło skazanie w sprawie II K 787/10/S popełniony został w dniu 10.04.2010 r. a rozbój za które nastąpiło skazanie w sprawie XIV K 1084/11/S popełniony został w dniu 25.05.2011 r.).

W sytuacji braku bliskiego związku czasowego, przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami nie zachodziły w odniesieniu do żadnego zbiegu przestępstw podstawy do orzekania kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Sąd Rejonowy uwzględnił w trakcie orzekania kar łącznych pozytywne wyniki przebiegu resocjalizacji skazanego, w tym fakt iż skazany stara się poprawnie funkcjonować, jest nagradzany regulaminowo i pracuje. Powyższe zadecydowało o rezygnacji z orzekania kar łącznych z zastosowaniem zasady kumulacji.

Z treści aktualnej opinii o skazanym uzyskanej na jego wniosek na etapie postępowania odwoławczego wynika, że odnotowane w opinii o skazanym jaką dysponował Sąd I instancji pozytywne przejawy jego resocjalizacji utrzymują się, skazany nadal jest nagradzany.

Powyższe okoliczności nie mogły jednak skutkować łagodzeniem orzeczonych kar łącznych, gdyż jak zauważył Sąd I instancji opinia o skazanym nie do końca jest pozytywna, co jest trafnym spostrzeżeniem, gdyż z treści opinii o skazanym wynika ,że skazany na początku pobytu w zakładzie karnym był niezdyscyplinowany, co skutkowało przeniesieniem go z zakładu półotwartego do zamkniętego, skazany nie wrócił też z przerwy w karze do zakładu karnego. Sąd Rejonowy trafnie uwzględnił także, iż skazany wielokrotnie popełniał przestępstwa. Powyższe

okoliczności wskazują na konieczność kontynuowania pozytywnie przebiegającego aktualnie procesu resocjalizacji skazanego w celu utrwalenia w nim postawy poszanowania porządku prawnego, niecelowym czyniąc orzekanie kar łącznych w niższym wymiarze niż uczynił to Sąd I instancji.

Mając powyższe okoliczności na uwadze nie uwzględniono obu apelacji.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku z urzędu ujawniła potknięcia przy redagowaniu wyroku łącznego, które wymagały korekty w celu wyeliminowania możliwości ich powtórzenia się w przyszłości oraz wskazania w treści wyroku prawidłowych podstaw orzekania.

Jakkolwiek merytorycznie trafnie w punkcie 3 wyroku Sąd I instancji orzekł, że pozostałe orzeczenia zawarte w opisanych w pkt. 1 do 2 wyrokach podlegających łączeniu, nie objęte wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania, to z obrazą art.574 kpk w zw. z art.413§1 pkt 6 kpk nie wskazał podstawy prawnej tego orzeczenia czyli art.576§1 kpk, co wymagało uzupełnienia w toku kontroli instancyjnej.

Z kolei w punkcie 4 wyroku traktującym o umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie wskazanych tam skazań, Sąd I instancji niezasadnie powołał przepis art.575§1 kpk, gdyż nie zawiera on uregulowania przesłanek umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego.

W punkcie 7 wyroku, nieprawidłowo Sąd I instancji orzekł o zwolnieniu skazanego od „kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego ” zamiast prawidłowo od „wydatków”. Z treści art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr 49 z 1983 poz. 223 z późn. zm.) wynika, bowiem, iż w razie orzeczenia kary łącznej opłatę wymierza się od tej kary. Jeżeli jednak kara łączna została orzeczona wyrokiem łącznym, odrębnej opłaty od tej kary nie pobiera się. W tej sytuacji, przedmiotem orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego mogą być tylko wydatki, a nie koszty sądowe obejmujące na podstawie art.616§1 pkt 1 i 2 kpk opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. W praktyce oznacza to, iż w razie orzeczenia przez Sąd kary łącznej w wyroku łącznym może on obciążyć skazanego wydatkami albo zwolnić go od ich ponoszenia. Orzekanie o kosztach sądowych w takiej sytuacji jest nieuprawnione.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, poza wskazanymi zmianami, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Pomimo nieuwzględnienia obu apelacji, skazanego przebywającego w zakładzie karnym, na podstawie art.624§ 1 kpk zwolniono od wydatków za postępowanie odwoławcze.

Na rzecz obrońcy skazanego,zasądzono koszty obrony z urzędu przed Sądem drugiej instancji przez skazanego nie uregulowane, ustalając wysokość wynagrodzenia na podstawie § 14 ust.5 w zw. z §2 ust.1,2,3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.Dz. U. Nr 163,poz.1348 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,w skład przyznanego wynagrodzenia adwokata wliczono 23% należnego podatku VAT .

SSO Lidia Haj SSO Tomasz Grebla SSR/del./ Mariusz Sitko